

'Ασ' Όλα

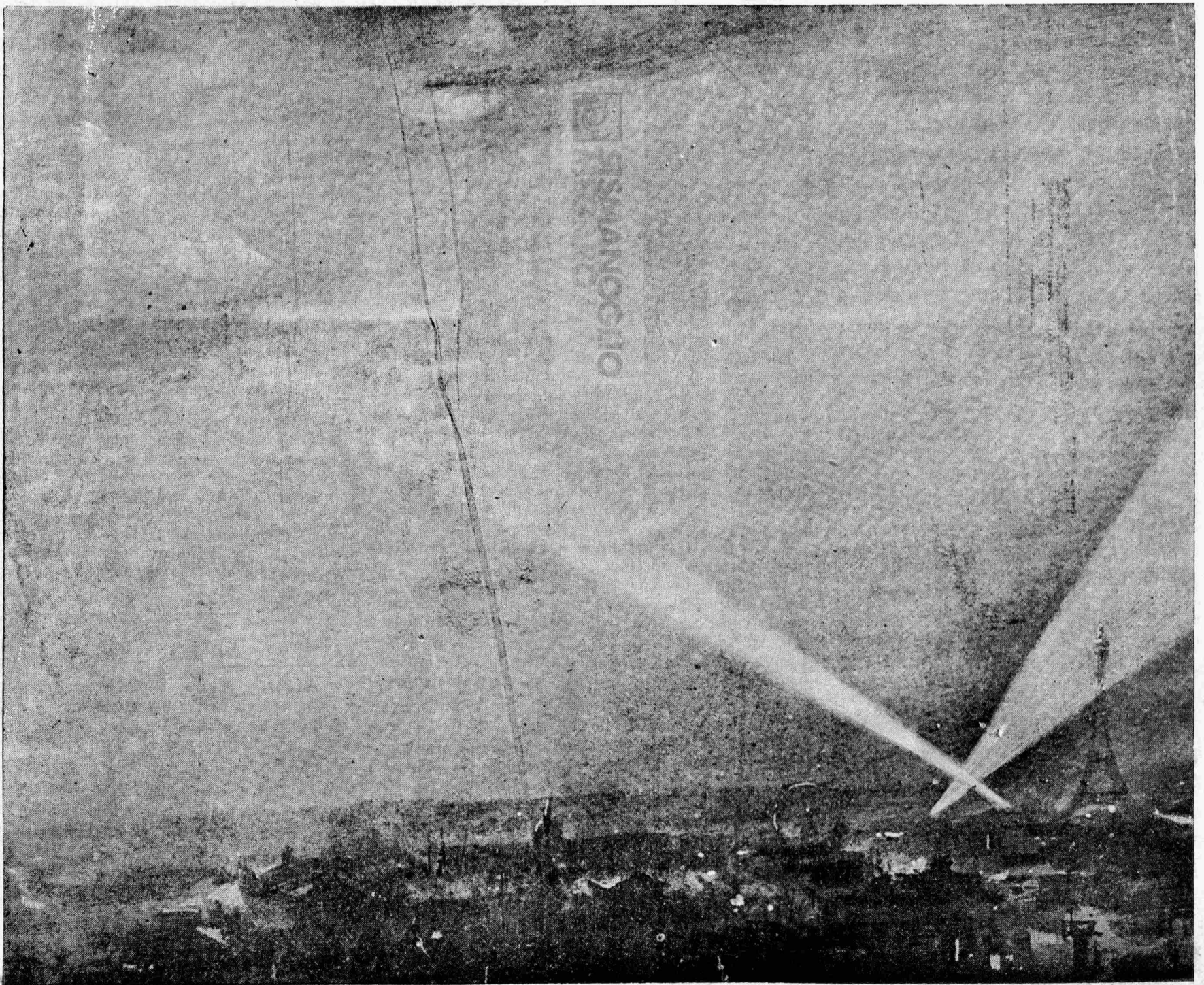
Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΝ

"Αλλη ιστορική ημέρα προστίθεται εις την όλονεν αύξουσαν πρόοδον της Τουρκίας: ή 27 Αύγουστου 1914, ήτις σημειοί την κατάργησιν των εν αυτή από πολλών ετών ύφισταμένων προνομίων των ξένων υπηκόων.

'Από της ημέρας ταύτης αρχεται νέα περίοδος δράσεως της νύν πατρικώς μεριμνώσης Κυβερνήσεως, ήτις εξασφαλίζει εις τους 'Οθωμανούς πολίτας άνειώτερον βίον. Η είδησις αύτη επανηγυρίσθη την Τετάρτην διά πλείστων συλλαλητηρίων και σημαιοστολισμοῦ εις πανηγυρικήν έκδήλωσιν της γενικής χαράς.

'Ηλεκτρικοί προβολείς έκτάκτου έντάσεως, έξερευνώντες τὸ στερέωμα τῶν Παρισίων πρὸς άνίχνευσιν Τσέπελιν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Δέν υπάρχει γλυκυτέρα χαρά δια μίαν ευγενή ψυχήν, ὅσον εκείνη, ἣν αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ χαρᾷ τῶν ἄλλων.

Μάλιστα ὁ βαθμὸς τῆς δοκιμαζομένης χαρᾶς καὶ τὸ ποσὸν αὐτῆς δύνανται ἐπακριβῶς καὶ νὰ προσδιορίσωσι καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ευγενείας τῆς ψυχῆς ἐκείνης.

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι καὶ αἱ ὀλιγώτερον ευγενεῖς ψυχαὶ δοκιμάζουσιν αἰσθήματα συμπαθείας, θλίψεως, πόνου καὶ τρυφερότητος διὰ τὰς υπάρξεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας δαμάζει ἡ ἀτυχία, ἡ βάσανος, ὁ διωγμός. Μάλιστα προβαίνουν εἰς ἐνδείξεις ἀπτάς τῶν συμπαθειῶν τῶν, βοηθοῦσαι καὶ παντοιοτρόπως παρέχουσαι τὴν συναντίληψίν των εἰς τοὺς πάσχοντας. Τὸ αἶσθημα τοῦτο δέν εἶναι ψευδές, δέν εἶναι ὑποκρισία. Εἶναι ἀλήθεια, ἡ ὁποία ὅμως δέν χαρακτηρίζει τὴν ψυχήν ὡς ευγενή, ὡς μεγάλην, ὡς ὑπέροχον. Ἐν ἄλλο ἀποτελεῖ τὸ ἀψευδές τῆς γνώρισμα, καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ χαρᾷ τῶν ἄλλων, χωρὶς ταύτην νὰ μειώνη τὸ μισητὸν αἶσθημα τοῦ φθόνου, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς μισαλληλίας.

Ψυχαί, αἵτινες ἠδύνατο νὰ θυσιασθῶσιν ἀκόμη διὰ τὴν ευεργεσίαν συντετριμμένης υπάρξεως, δέν ἀνέχονται ν' ἀκούσωσι δι' αὐτὴν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εὐτυχίαν. Αἱ ψυχαὶ αὗται δέν εἶναι ευγενεῖς, ἀν δὲ πολλάκις σπεύδωσιν εἰς βοήθειαν ἀναξιοπασχόντων, πολλάκις τὸ πράττουσι διὰ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ δίδειν, τοῦ παρέχειν, τοῦ βοηθεῖν. Εἶναι ἐγωϊστρίαι.

Ἐνῶ αἱ ἄλλαι ψυχαί, αἵτινες αἰσθάνονται ἀνέφελον τὴν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ὁμοίων χαράν, αὗται εἶναι αἱ ὑπέροχοι ψυχαί, αἵτινες ἀξίζουσιν ὄντως διακρίσεως καὶ τιμῆς. Εἰς δὲ ἀνώτερος βαθμὸς ψυχικῆς ευγενείας εἶναι ἡ ἐνεργὸς χαρά, ἣν αἰσθάνεται τις ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ προσπάθειά τῆς, ὅπως ἡ εὐτυχία αὐτῆ καταστῆ διαρκῆς καὶ μεγαλειτέρα. Πρὸς τὰς ψυχὰς ταύτας ἐμπιστευθῆτε τὰ πάντα· εἶναι ἀξίαι τῆς λατρείας σας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ σας, ὅσον δῆποτε ὀλίγαι καὶ ἀν εἶναι, ὅσον δῆποτε ἡ κακία τῆς ζωῆς καὶ ἀν τὰς ἠρᾶισεν.

Ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὰς τοὺς παλμούς σας καὶ μιμηθῆτέ τας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος δέν μετέβλε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γηραιᾶς ἡπείρου, ἀλλ' ἐπέφερε καὶ μίαν ἀπίστευτον μεταβολὴν εἰς τὰ ἦθη μας, εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ ἐν γένει εἰς τὰς συνηθείας μας.

Δέν εἴμεθα σήμερον ὅτι εἴμεθα χθές, καὶ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅτι πατοῦμεν ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὅπως καὶ τὰ παιδιά παίζοντα πατοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σπυριζόμενα ἐπάνω εἰς ξυλίνους δοκούς. Ἐγίναμεν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐκτὸς ἑαυτῶν.

Ἄνωτεροι ἢ κατώτεροι; καλλίτεροι ἢ χειρότεροι; Αὐτὸ δέν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ διαβεβαιώσῃ δογματικῶς.

Ἐν πρώτοις ὅλοι ἐγίναμεν πολιτικολόγοι καὶ στρατηγοί. Μὲ μερικὰς συγχεομένας γνώσεις ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, αἱ ὁποῖαι δέν κατορθοῦν νὰ ἐξακριβώσωσιν ἀν ὁ Μετερνίχος ἦτο Ἄγγλος πολιτικὸς ἢ καρδιάλιος, καὶ ἄλλας τόσας ἀπὸ τὴν γεωγραφίαν, αἱ ὁποῖαι ἀναβιάζον τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Βασιλείας ἢ τὸ Βορῶν μέχρι Βαλτικῆς, προσπαθοῦμεν νὰ καταστρώσωμεν σχέδια, νὰ ἐξηγήσωμεν κινήσεις, νὰ σχολιάσωμεν πολιτικὸς συνδυασμούς καὶ νὰ πείσωμεν ἄλλους, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρῶτον πεισθῆ.

Καὶ ἡ πολιτικομανία αὐτὴ δέν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ καφενεῖα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κέντρα τῶν ἀνδρικών συγκεντρώσεων. Εἰσέδυσεν εἰς τὸν γυναικωνίτην τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὰ σαλόνια τοῦ Πέραν, εἰσχωρεῖ ὑπὸ τὰ τσάμια τῶν Προγκηπονῆσαν καὶ ἀντικατέστησε κάθε ὀμιλίαν, κάθε ἄλλην κακῶσσιαν.

Πηγαίνετε νὰ ἀγοράσετε κάτι. Ὁ ὑπάλ'ηλος, ἐνῶ ξεδιπλόνει τὸ τόπι τοῦ ὑφάσματος ποῦ ἐζητήσατε καὶ μετρᾷ τοὺς πήχεις του, λησμονεῖ νὰ σᾶς κλέψῃ κατὰ τὴν συνήθειαν, μερικὰ ρούπια, ἀλλὰ δέν λησμονεῖ νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ:

— Καὶ πῶς βλέπετε, κύριε, τὴν κατάστασιν;

Τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν θὰ σᾶς κάμῃ καὶ ὁ καταστηματοῦχος καὶ ὁ ταμίας καὶ τὸ μικρὸ παιδί τοῦ μαγαζιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς πᾶγῃ τὸ πακέτο στὸ σπιτί. Κάποιος μάλιστα ἱατρός, παρετήρει προχθές, ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἴμπορεῖ νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος, τοῦ χλωροφορμίου καὶ τῶν ἄλλων νερκωτικῶν, διότι, ἐνῶ ἔκαμνεν εἰς ἕνα ἄρρωστο μίαν ἐπώδυνον ἐγχείρησιν ἐκεῖνος, ξεχωρὶν τοὺς πόνους του, ἢ μὴ αἰσθανόμενος αὐτοὺς ὅπως διόλου, τὸν ἠρώτα:

— Καὶ λοιπὸν, γιατρέ μου, ἡ Γερμανία σὲ πῶσες μέρες θὰ εἶναι στὸ Παρίσι;

Δέν ἐφρόντιζε τὴν στιγμήν ἐκείνην περὶ τῆς υγείας του, ἐξεχνούσε τοὺς πόνους του, δέν ἐβλεπε τὸ αἷμα καὶ τὸ πῖον ποῦ ἔρρεεν ἀπὸ τὴν πληγὴν του, ἀλλ' ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ πότε θὰ πᾶγῃ ἡ Γερμανία εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἐνῶ θὰ ἦτο λογικώτερον νὰ ἐφρόντιζε μὴ πᾶγῃ αὐτὸς γρηγορώτερα καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ εἰς τὰ Ἠλύσια...

Ἄλλὰ δέν εἶναι μόνον αὐτό. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος μᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ζῶμεν. Ἐφρόνισεν ἕνα βαρὺν πυκνὸν πέπλον ἐπάνω εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο φύλων. Ἐπέρασεν εἰς καὶ ἡμισυ σχεδὸν μὴν ἀπὸ τὴν ἐκρηξίν του καὶ ἔκτοτε δέν ἐμάθομεν οὔτε ἐν κοινωνικὸν ἐπεισόδιον, οὔτε ἐν σκάνδαλον, οὔτε μίαν ἀπάτην, οὔτε μίαν αυτοκτονίαν.

Τί λοιπὸν; δέν ἀγαπᾷ πλέον ὁ κόσμος; δέν αυτοκτονεῖ; δέν χωρίζε; δέν παίζει τὸν ρόλον τοῦ εἰκογενειακοῦ φίλου; Κανεὶς δέν εἴμπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ. Ἄλλὰ καὶ οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται. Ἄλλοτε ἐν κοινωνικὸν σκάνδαλον συνεκέντρωνε προσεκτικὸς ἀκροατὴς καὶ ἐπροκάλει τὴν ἀπληστίαν διπλασίον αὐτῶν· τώρα περῶν ἀπαρτήρητον.

— Ἐλα νὰ σοῦ πῶ κάτι, ἔμαθα ἕνα νέο.
— Λέγε γρήγορα...
— Ἡ γυναῖκα τοῦ τραπεζίτου Ξ τάβαλε μὲ τὸν...

— Καλέ, ἄφησε αὐτά, καὶ πέ μου, ἔχομε κανένα καινούριο τηλεγράφημα;

Ὁ κοινωνικὸς ἀγγελιαφόρος μένει κόκκαλο, ἐνῶ ἄλλοτε, πρὸ τοῦ πολέμου, θὰ κατετρόγγοτο ἀπὸ τὴν περιέργειαν τῶν φίλων καὶ θὰ εἴξευρε πάντοτε ὀλιγώτερα τῶν ἀταιτήσεών των.

Ὁ πόλεμος λοιπὸν ἦτο ὁ ἱατρός τῆς κυρατσιᾶς μας;

Καὶ τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆν τῶν ἠθῶν μας ἀκολουθοῦν καὶ αἱ ἐφημερίδες. Κατηγογήθησαν στήλαι καὶ στήλαι.

Εἰς τὰ ὀλιγόστιχα ἐμβήκεν ἡ τελευταία ὥρα, εἰς τὴν κοινωνικὴν κίνησιν ἐξεχείλισαν τὰ τηλεγραφήματα, εἰς τὴν στήλην τῶν χρονογραφημάτων πάλιν πολεμικαὶ εἰδήσεις καὶ τοιοῦτοτρόποι; δέν βλέπομεν πλέον οὔτε ποῖοι πανδρεύονται, οὔτε ποῖτε πεθαίνουν, οὔτε ποῖοι ἀπάγονται. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὰ τὰ κοινοτικά μας ἐσιώπησαν. Ποῦ εἶναι τὰ σκάνδαλα τῶν παγκαριῶν; οἱ τρυφεροὶ διαπληκτισμοὶ τῶν ἑφόρων; ποῦ εἶναι τὰ διδασκαλικά σκάνδαλα; Πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά. Ὅλα αὐτὰ ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ πολεμικὰ γεγονότα καὶ ἐλησμονήθησαν. Ὁ κόσμος δέν φροντίζει δι' αὐτά.

Μήπως ὅμως δέν γίνονται σκάνδαλα οἰκογενειακά καὶ κοινωνικά; μήπως οἱ τσορματζήδες ἔπαυσαν νὰ ἀγαποῦν τὰ μανσοῦπια καὶ τὸ παγκάρι δέν παρέχει πλέον τὰς ἰδίας γλυκύτητας; Αὐτὸ εἶναι τολμηρὸν νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Ὅλα, ὅλα εἰς τὸν βίον μας ἐξακολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον. Ὁ κόσμος ἀγαπάται, ὀπαῖται, κλέπτεται, προδίδεται, πινδρεύεται, αυτοκτονεῖ, προδίδει ἀλλὰ δέν προσέχει. Τὴν ψυχὴν του, τὸ πνευμά του τὸ ἐκυρίευσεν ἡ φλόξ τοῦ πολέμου, καθὼς τὰ μάτια τῶν ὑπνωτιζομένων ἢ σιληθῶν τοῦ μετάλλου. Δέν τὸν ἐνδιαφέρει πλέον ὅτι τὸν ἐνδιέφερε χθές καὶ ἡ ψυχικὴ του αὐτὴ κατάστασις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ πόλεμος, καὶ θὰ παύσῃ εὐθύς ὡς ἡ πέννα τῶν διπλωματῶν ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφο τῆς εἰρήνης. Ἀπὸ τότε ἄλλοίμονον! Θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν κυρατσιῶν, εἰς τὰ σκάνδαλα, εἰς τὰ μυστήρια, εἰς τὰ ἀποκαλύψεις.

Δι' αὐτὸ μίαν συμβουλήν αὐθόρμητος ἐκηπιδᾷ: — Ὡ ἐνδιαφερόμενοι! ἐποφελήθητε τώρα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου. Εἴμπορεῖτε νὰ ἀπαγάγητε τὴν κόρην τῶν ὄνειρων σας καὶ τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ν' αυτοκτονήσετε ἢ νὰ πανδρευθῆτε; τώρα, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ὁ πόλεμος, κανεὶς δέν θὰ μάθῃ τίποτε διὰ σᾶς, ἐκτὸς ἀν θέλετε νὰ γνωσθοῦν τὰ δυστυχήματά σας ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, περιμένετε τὴν εἰρήνην.

Ε. Κ. Μ.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Δούλευε, τεχνίτη, δούλευε,
κι' ὅσα θέλεις θὰ σοῦ δώσω
κάνε μου κλειδί μονάκριβο
τὴν καρδιά μου νὰ κλειδώσω.

Ἄς μὴν ἔχῃ διαμαντόπετρες,
ἄς μὴν ἔχῃ οὔτε στολίδι,
ὅμως ἴσως τόσο ἀταίριαστο
ποῦ νὰ μὴ βρεθῇ ἀντικλειδί.

Νὰ περνεῖν ἀπ' ἔξω ἢ ὁμορφες,
νὰ κτυποῦν, κι' αὐτὴ νὰ μένη
ἄφωνη στὰ παρακάλια των,
πάντα διπλοκλειδωμένη.

Γιατί κάποτε τὴ γέλασε
μιά πεντάμορφη κ' ἐμπῆκε
πέρα-πέρα τὴν ἐκούρσεψε
καὶ ρημάδι τὴν ἀφήκε.

Δούλευε, τεχνίτη, δούλευε,
κι' ὅσα θέλεις θὰ σοῦ δώσω
κάνε μου κλειδί μονάκριβο
τὴν καρδιά μου νὰ κλειδώσω.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Κατά Νοέμβριον ο κ. Ναρού, πρῶτον καθηγητῆς τῆς μουσικῆς ἐν Παρισίοις, ἐφθάνεν εἰς τὸ Μαντόν καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑρρίκου. Ἐμίσησεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας κατοικίας τοῦ προαστείου τὸ ἰσόγειον πάτωμα, τοῦ ὁποῦ τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν κατερχομένην ἀπὸ τοῦ ὑπερκειμένου ὄρους. Ἐπροτίμησαν τὸ μέρος ἐκεῖνο οὐχὶ δι' οἰκονομίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο τυφλός. Ἡ ὄρασις του, ὅτε ἦτο δεκαπενταετής, ἤρχισε νὰ ἐξασθενῇ βαθμηδόν. Ὁμίχλη ἡμέρα τῆ ἡμέρα πυκνότερα ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις, ἐξοχος ἤδη βιολιστής, ἀν καὶ νεαρῶτατος, ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς περαιτέρω σπουδὰς του πρὸς τελειοποίησιν τοῦ μουσικοῦ του ταλάντου, ἐντελῶς τυφλὸς πλέον. Πατὴρ καὶ υἱὸς τότε ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἐπισημοτέρους εἰδικούς ἰατρούς. Ὅλοι ἐδήλωσαν, ὅτι τὸ νόσημα δὲν ἦτο ἀθεράπευτον, ἀλλ' ἢ πρὸς τοῦτο ἐγχείρησις θὰ ἀπέβαινεν ὀδυνηρὰ καὶ κινδυνώδης ἐν ταῦτῳ. Ὁ κ. Ναρού, δισταζών, δὲν ἐλάμβανε ἁμαρτῶν ἀπόφασιν. Ἐπειτα ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως δὲν θὰ παρέβλαπτε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγχειρήσεως ἐπιμένοντες ἔκρινε προτιμότερον νὰ ἀφήσῃ τὸν ἴδιον Ἑρρίκον νὰ ἀποφασίσῃ ὅταν θὰ ἐμεγάλωνεν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐταξίδευσεν, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν χωρὶς νὰ σταματῶσι.

Πέντε ἔτη παρήλθον τοιοῦτοτρόπως. Ἐξῆσαν εἰς Μαντόν, ὅπως παντοῦ, ἀπομεμονωμένοι καὶ μόνον τὸ ἐσπέρας ἐξερχόμενοι. Αἱ πρῶται ὥραι ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ὁποίαν μεγαλοφῶνως ἔκαμινεν ὁ κ. Ναρού, αἱ δὲ ἀπογευματινὰ εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ γηραιὸς διδάσκαλος συνώδευεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου διὰ τῶν ἐξησθενημένων δακτύλων του τὰ ἔξοχα αὐτοσχεδιάσματα τοῦ υἱοῦ του, τοῦ ὁποῦ μόνη χαρὰ ἦτο νὰ ἐκτελῇ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας του. Ὁ τυφλὸς βιολιστῆς ἠρέσαστο ἰδίως εἰς τὰς μελαγχολικὰς ρομάντους, δι' ὧν ἔκλαιε τὴν μαρνανθεῖσαν νεότητά του.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἑρρίκος, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς του, διηυθύνετο πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἔμενεν ἀκίνητος, συγκεντρῶν τὴν προσοχὴν του εἰς τὸν θόρυβον τῶν κυμάτων καὶ προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ τοὺς διαφόρους ἤχους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶναι συντεθειμένη ἡ μονότονος ἀρμονία τῆς θαλάσσης. Μίαν ἐσπέραν διηυθύνθησαν πρὸς τὸ γειτονικὸν δάσος. Μετ' ὀλίγον ὁ Ἑρρίκος ἐσταμάτησε καὶ εἶπε πρὸς τὸν κ. Ναρού :

— Θὰ κουράσῃς, πατέρα. Εἰς κάθε σου βῆμα κτυπᾷ τὸ μπαστοῦνι εἰς τὸ ἔδαφος. Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν ἀκούω τὸν ἄνεμον, ποῦ σεῖει τὰ φύλλα.

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπεν ὁ πατὴρ. Διερχόμεθα πρὸ τῶν κικιλιδῶν ἐνὸς κήπου, τοῦ ὁποῦ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκτείνονται ὑπεράνω τῆς ὁδοῦ.

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἠκούσθησαν ἤχοι κλειδοκυμβάλου, καὶ μετὰ μικρὸν ὁ ἀόρατος μουσικὸς ἐπαῖξε μίαν σερενάταν τοῦ Μότσαρτ. Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἀκίνητος, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κ. Ναρού.

Τὴν ρομάντσαν διεδέχθη ἀποτόμως βαλσισμὸς τοῦ Σοπέν, πολλὴ ταχέως ἐκτελούμενος, ὡς νὰ ἐνόμιζεν ὁ παῖζων, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐσίγησε, τὸ πᾶν δὲ περιέβαλε σιγῇ. Τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας, ἐξηφανίσθη.

— Εἶναι ἐξοχος καλλιτέχνης! εἶπεν ὁ κ. Ναρού, λυμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Εἶναι γυνή.

Μὲ τὴν ἀγχνίαν τοῦ τυφλοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀκοὴ κέκτηται θαυμασίως λεπτότητος, εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν γυναῖκα ἐκ τῆς τελείας ἐκτελέσεως καὶ ἐκ τῆς περιπαθείας, μετ' ἧς ἡ σερενάτα ἀντήχει ἐν τῇ ποιητικῇ ἐκείνῃ σιγῇ τῆς νυκτός.

Τὴν ἐπομένην ἐμάνθανε ὁ Ἑρρίκος ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία τοὺς ὑπηρετεῖ, ὅτι ἡ ἑπαυλις ἀνῆκεν εἰς τὸν κ. Βαλανκούρ, ὅστις τὴν ἠγόρασε διὰ τὴν κόρην του Μαγδαληνῆν, πάσχουσαν νόσημα ἀνίατον. Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐπρότεινε νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸ δάσος. Ἐξέφρασε μόνον

τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ ἄλλοτε ἐκεῖ μετὰ τὸ βιολίον του, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ τὸν ἐβοήθει ἡ φαντασία ν' αὐτοσχεδιάσῃ μίαν σερενάταν πρὸς τοὺς ἀστέρας. Ἐπομένως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὡς καὶ ἄλλας ἀκόμη ἐσπέρας, ὁ κ. Ναρού καὶ ὁ υἱὸς του διηυθύνοντο πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Εἶναι προτιμότερον νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ δάσος, εἶπε μίαν πρωΐαν ὁ κ. Ναρού εἰς τὸν υἱὸν του, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐνωρίτερον, καθόσον ἡ νυκτερινὴ ὑγρασία ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπαισθητή. Ὁ νέος ἐστῆναξεν.

— Ἄς πηγαίνωμεν εἰς τὸ δάσος, ἀφ' οὗ εἶπε πλησιέστερον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ ἀδιαφορίαν.

Ὅτε τὸ ἐσπέρας ἐφθασαν πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἡ Μαγδαληνῆ ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς ἐπραττε καθ' ἑκάστην τὴν ἰδίαν ὥραν, καὶ ἐπαῖξε τὴν σερενάταν τοῦ Μότσαρτ. Ὁ Ἑρρίκος ἐποπότησεν ἀμέσως τὸ βιολίον του καὶ ὄρθιος ἀπήντησεν ὡς ἠχῶ εἰς τὴν μελωδίαν, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν. Εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ βιολίου ἡ Μαγδαληνῆ ἠγέρθη καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησε περὶ αὐτῆν. Τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Τὸ ἐκλείσε.

— Μὲ βλέπουν, εἶπεν ἐρυθριῶσα.

Οἱ ἤχοι τοῦ βιολίου δὲν ἠκούοντο πλέον. Μετ' ὀλίγον ἡ νεᾶνις ἠμῆνοιξε τὰ παραπετάσματα καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τίποτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὰ δένδρα τῆς ἐπαύλεως. Ἄλλ' εἰς μάτην, δὲν εἶδε κανένα. Ἡ περιέργειά της ἐδιπλασιάσθη.

— Πιὸς νὰ ἦτο; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

Ὡς πρὸς τὸν Ἑρρίκον, οὗτος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καταλυτημένος, διότι ἐτάραξε τὴν ἐρημίαν της. Ἐν τούτοις ἤρχετο κάθε βράδῳ ἐξοθεν τῆς ἐπαύλεως καὶ πάντοτε ἔφερε μετὰ τὸ βιολίον του. Διὰ τῶν αὐτοσχεδίων ἐμπνεύσεών του ἐζήτει ἀπὸ τὴν Μαγδαληνῆν συγγνώμην καὶ ἐξέφραζε μετὰ περιπάθειαν ἀπερίγραπτον τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐσπάραττον τὴν καρδίαν του. Σιγῇ βαθεῖα κάθε βράδῳ ἐβασίλευε καθ' ὅλην τὴν ἑπαυλιν, ὅπερ ἀπήλπιζε τὸν ἐρωτευμένον μουσικόν.

— Ἐτελεῶτεν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρρίκος μίαν πρωΐαν. Τὴν ἐνοῶν... Μόνον ἀπόψε διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ ἀνάλιν σιωπῆσθ, θὰ φύγω.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἔσυρε τὸν πατέρα του, ὅστις ὑπήκουσε μετὰ εὐπειθείαν, νομίζων, ὅτι ποιητικὴ ἰδιοτροπία ἔφερε τὸν Ἑρρίκον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μόλις ἐφθασαν πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ὁ Ἑρρίκος ἤρχισε νὰ παίξῃ τὴν σερενάταν τοῦ Μότσαρτ.

Ἡ μελωδία, τὴν ὁποίαν ἐπαῖξε τὴν πρώτην ἐσπέραν, ἐπανελήφθη ὡς τελευταῖός του ἀποχαιρετισμὸς μετὰ γλυκύτητα ἀνέκφραστον. Οἱ παραπονετικοὶ καὶ γλυκεῖς ἤχοι τοῦ βιολίου διεχύνοντο πλέον παραπονετικοὶ καὶ γλυκύτεροι ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἀποκοιμηθείσης φύσεως καὶ ἐξέφραζον τὸ παράπονον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτυχοῦς μουσικοῦ, ὅστις δὲν ἤκουε τίποτε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως. Αἴφνης ἐφρικίασε καὶ τὸ δοξάριον παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ του ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς μεγάλης χαρᾶς του. Οἱ ἤχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου σσηνοῦντο μετὰ τῶν ἤχων τοῦ βιολίου, κατ' ἀρχὰς μὲν δειλί, κατόπιν δὲ ἰσχυρότεροι. Ἡ Μαγδαληνῆ, ἐνθαρρυνόμενη κατ' ὀλίγον, συνώδευε διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν σερενάταν τοῦ Μότσαρτ.

Ἡ μουσικὴ διωδία ἐξηολούθησε πέραν τοῦ μεσονυκτίου, χωρὶς ὁ κ. Ναρού νὰ τοὺς διακόψῃ ἐν τῷ μεταξὺ. Ὁ Ἑρρίκος ἐπανεληθὲν εἰς τὴν οἰκίαν μελαγχολικὸς ἔκαληνύκτισε τὸν πατέρα του μετὰ ἀσυνήθη φωνήν. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ τοῦ ὁ Ἑρρίκος τὸν ἐκάλεσε.

— Τί θέλεις, παιδί μου;

— Τίποτε, πατέρα... αὐριον... εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μεταβιβῶν σκέψιν.

Ἐρωτευμένος πλέον μέχρι παραφορᾶς ὁ Ἑρρίκος, δὲν ἐκοιμήθη καθόλου, ἀλλ' ἀνεκάλει τὰς ἀνομιήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, διὰ νὰ λάβῃ κάποιαν ἰδέαν τοῦ μέρους, ὅπου κατέκει ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ τὴν ἀναπαραστήσῃ.

Τὴν ἐφαντάζετο ὅτι μὲν ξαυθόχρουν καὶ ἀσθενικήν, ὅτι δὲ μελαγχροινήν μετὰ θελκτικὴν φυσιογνωμίαν καὶ γλυκὰ μαῦρα μάτια.

— Πατέρα, εἶπε τὴν πρωΐαν πρὸς τὸν κ. Ναρού, ἀπεφάσισα ὀριστικῶς. Γράψατε εἰς τὸν κ. Δεσάρ.

— Ἐσκέφθῃς καλά; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ του.

— Τί χειρότερον θὰ μοῦ συμβῇ ἀπὸ τοῦ νὰ μείνω εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκομαι τώρα; Ἐπειτα, ἔλαβον ὀρισμένην ἀπόφασιν διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐγχείρησις, προσέθηκεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ κ. Ναρού ἐτηλεγράφησεν ἀμέσως εἰς τὸν κ. Δεσάρ καὶ τὴν ἐπομένην ὁ νεαρὸς, ἀλλὰ διάσημος ὀφθαλμολόγος, ἐφθάνεν εἰς Μαντόν.

Μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ὁ Ἑρρίκος ἠρώτησε :

— Πότε θὰ ἴδω, ἰατρέ;

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ μὲνης κλεισμένος μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ κατόπιν...

— Θὰ ἴδω τὴν Μαγδαληνῆν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρρίκος.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, καθ' ἃς ἔνεκα τῆς ἐγχειρήσεως ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐξήρχετο, ἡ Μαγδαληνῆ ματαίως τὸν ἀνέμενε κάθε βράδῳ. Ὁ ἀγνωστος μουσικὸς ἦτο ἀσθενής; Εἶχεν ἀναχωρήσει; Μὲ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἐβιάσινε τὰς σκέψεις της καὶ ὅσα παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τοὺς γλυκεῖς ἤχους τοῦ βιολίου του, ἐμελαγχόλει περισσότερο, ὅπερ ἐχειροτέρευε τὸ ἀνίατον νόσημά της. Διήρχετο τὰς ἡμέρας ἀναμένουσα μετ' ἀνυπομονήσεως τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ μυστηριώδης αὐτῆς φίλος θὰ ἤρχετο, καὶ ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ συνήθης ὥρα, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀναμινύουσα μετὰ σιγμιαίαν ἔμπνευσιν τὰς προσφιλεῖς της μελωδίας. Κατόπιν ἤνοιγε τὸ παράθυρον, ἐκύνταξε πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἠκροῶτο.

Μαγευτικὴν τινα ἐσπέραν, ἡ Μαγδαληνῆ ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε βήματα εἰς τὴν ὁδόν. Χωρὶς νὰ σταθίσῃ τὸ διάβημά της καὶ χωρὶς νὰ οἰσῇ τὸ ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν ὤμων της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σκεπασμένοι μόνον δι' ἐλαφρᾶς μουσελίνης, κατέβη εἰς τὸν κήπον, διωλίσθησεν ἐλαφρὰ ὡς σκιά εἰς τὰς δειροστοχίας καὶ ἠμῆνοιξε τὴν μινρὰν ἐξώθυραν. Ἐργάτης, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐργασίας του μετὰ τὴν σκαπάνην ἐπ' ὤμου, διήλθε πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἄδων ἄσμα εὐθθυμον. Ἡ Μαγδαληνῆ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος. Δὲν ἠθάνετο τὸν νυκτερινὸν ἄνεμον, οὔτε τὴν ὑγρασίαν, ἡ ὁποία ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της ἐν εἰδει ψιλῆς βροχῆς. Σκέψεις θλιβεραῖς τὴν ἐβασάνιζον.

— Δὲν θὰ ἐπανελήθῃ πλέον! ἐπιθύρισε περίλυπος.

Αἴφνης φορκίσις προσέβαλε τὸ σῶμά της. Ἐπέστρεψε μετὰ κόπου εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης πυρέσσουσα.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν μοιραίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ὁ Ἑρρίκος Ναρού, κλεισμένος ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον, περιέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Μαντόν, εἰς ὃν ὁ ὀφθαλμίατρος Δεσάρ, πρὶν φύγῃ διὰ τοὺς Παρισίους, ἔδωκε τὰς δεούσας ὁδηγίας.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχεν ὁ Ἑρρίκος δὲν ἦτο πλέον τυφλός, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπρεπε νὰ ἐξοικειωθῶν κατ' ὀλίγον μετὰ τὸ φῶς. Ἡ ταινία δὲν τοὺς ἐκάλυπτε πλέον καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ ἀφαιρέσῃ ὁ ἰατρὸς τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Ἑρρίκον νὰ ἐπανεἶδῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἰατρὸς εἰσηλθε στυλοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ναρού. Βαθεῖα συγκίνησις κατέλαβε τὸν Ἑρρίκον, ὅταν ὁ πατὴρ του τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἰατρὸς ἤνοιγε βραδέως.

— Κύτταξε! τοῦ εἶπεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐφώνησε δυνατὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ἐκλείσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοὺς ὀφθαλμούς. Τοῦ ἤνοιξε πάλιν καὶ ἔφερε τὸ βλέμμα του ἀσυνειδήτως πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κατέκει ἡ Μαγδαληνῆ. Ἡ πρώτη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν ἑπαυλιν.

— Θὰ ἴδω ἐπὶ τέλους τὴν Μαγδαληνῆν μου!... διενσεῖτο μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς.

Ὅτε ἐπλησίαζον πλέον εἰς τὴν ἑπαυλιν, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἱερέα, φέροντα ἄμφια καὶ κρατοῦντα ἀργυρῶν σταυρόν. Παρηκολούθουν παῖδες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ καὶ μετ' αὐτοὺς τέσσαρες νεᾶνιδες, αἱ ὁποῖαι ἐκράτουν φέρετρον σκεπασμένον μετ' ἄνθη. Κατόπιν ἤρχοντο παρθένου λευκοφόροι, κρατοῦσαι λαμπάδας, καὶ τέλος ἀρκετὸς κόσμος σιωπηλὸς καὶ περίλυπος. Ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνθη αἰφνίδιον σπαραγμόν.

— Ἰατρέ, ἠρώτησε, κόρην κηδεύουν;

— Ναί! ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς. Θελκτικὸν καὶ ἀτυχεῖς πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἡ φθίσις προώρως καὶ αἰφνιδίως ἐθανάτωσε. Φαντάσθη, ὅτι ἀπέθανε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου της τὴν στιγμήν, ποῦ ἐπαῖξε περὶ πατῆρ σερενάταν τοῦ Μότσαρτ. Ὄνομάζετο...

— Μαγδαληνῆ! διέκοψεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

— Τὴν ἐγνώριζες, παιδί μου; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ πατὴρ.

— Ὅχι, πατέρα, ἐπιθύρισε κλαίων ὁ Ἑρρίκος τὴν... ἀγαπούσα!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

X

Γερμανού.

Γάλλου.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Τώρα με τον πόλεμον, ο πυρετός των πληροφοριών αυξάνει καταπληκτικώς και αι εφημερίδες του κόσμου εθεσαν πάλιν τα μέσα των, διά να κρατούν ενήμερους τους αναγνώστας των όλων των κινήσεων των στρατών και των αποτελεσμάτων των μαχών.

Εξαπέστειλαν λοιπόν εις όλα τα επίκαιρα σημεία τους ανταποκριτάς των, με την εντολήν να πληροφορούνται ταχύτατα και ταχύτατα να μεταδίδωσι τας πληροφορίας των. 'Αλλ' αυτό δεν είναι έργον εύχερες. 'Εκτός των διαφόρων εμποδίων, τα οποία προβάλλει ο έχθρος, αλλά και το έπιτελείον του ίδιου κράτους δεν φαίνεται ευμενέστερον, πρέπει δέ να έχη χαλυβδίνην θέλησιν ο δημοσιογράφος, διά να κατορθώση να υπερνικήση όλα αυτά. Και είναι μὲν αληθές, ότι η ευρωπαϊκή εφημερίς, η οποία εξαποστέλλει τον ανταποκριτήν της, τον εφοδιάζει με όλα τα χρηματικά μέσα, τα οποία διατελούν ακόμη αμύθητα δι' ημάς· έδω, εν τούτοις εις τας περιστάσεις αυτάς το χρήμα δεν είναι πάντοτε το μοναδικόν μέσον της διευκολύνσεως.

Οι πολεμικοί ανταποκριταί άλλοτε και τώρα.

'Αν και το σύστημα της εξαποστολής δημοσιογράφων εις τα πεδία των μαχών φαίνεται νέον, εν τούτοις οι πολεμικοί ανταποκριταί έχουν εις απομακρυσμένας εποχάς τους προδρόμους των.

Ο συνεργάτης του αγγλικού «Chronicle» κ. Edwards εις έν πνευματικόν άρθρον του υποστηρίζει, ότι ο πρώτος πολεμικός ανταποκριτής υπήρξεν ο Όμηρος.

'Αλλά, διά να έλθωμεν και εις πλησιέστερας εποχάς, αναφέρωμεν, ότι τώσον εις τας σταυροφορίας, όσον και εις τον πόλεμον των Έκατον έτών, οι χρονογράφοι ούδέν άλλο ήσαν, παρά πολεμικοί ανταποκριταί. Δι' αυτό βλέπομεν και εις τας διηγήσεις των ιστορικών τούτων τώσον θέλητρον, ποιήσιν και γοητείαν. Και τούτο, διότι οι χρονογράφοι υπήρξαν μάρτυρες και πολλάκις συντελεσται των γεγονότων, τα οποία περιγράφουσι.

'Αρκούμεθα να αναφέρωμεν τα όνόματα μερικόν εξ αυτών. Ήτο ο Βιλλαρδουίνος, καλός στρατιώτης, Ικανός διπλωμάτης και συγγραφεύς γλαφυρός. Ο Βιλλαρδουίνος, ως γνωστόν, περιέγραψε την Δ' σταυροφορίαν και την υπό των σταυροφόρων άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως, απέθανε δέ εν Ανατολή. Έτερος ο Ιοανβίλ, άλλος ο Φροασσάρ. Ο τελευταίος ούτος, έπειδή ήτο μόνον χρονογράφος και όχι και στρατιώτης ή διπλωμάτης εν ταύτῳ, δύναται να θεωρηθῆ ως ο πατήρ των σημερινών πολεμικών ανταποκριτών. Είναι ο

πραγματικός δημοσιογράφος, ή προτού εμφανισθῆ ακόμη η εφημερίς.

'Η εξέλιξις των ανταποκρίσεων.

'Αλλά το πολεμικόν ρεπορτάζ δεν έμεινε ως ήτο εις τον μεσαίωνα. Η σημερινή κοινωνία είναι πολυ απαιτητική και ο πόθος των δημοσιογράφων, όπως εξυπηρετήσωσι την κοινήν επιθυμίαν, αυξάνει.

Κατά τους πολέμους της δευτέρας Γαλλικής αυτοκρατορίας εύρισκομεν τους πρώτους πολεμικούς ανταποκριτάς. Γάλλοι και Άγγλοι δημοσιογράφοι ήκολούθησαν τα γαλλικά στρατεύματα εις την Ιταλίαν, εις την Κριμαίαν, εις την Κίναν. Κατά την τελευταίαν ταύτην έκστρατείαν μάλιστα, ο ειδικός άπεσταλμένος των «Times» συνελήφθη υπό των Κινέζων και έβασανίσθη με την μεγαλειότητα σκληρότητα.

Το 1870 πολλοί δημοσιογράφοι παρηκολούθησαν τας μάχας, περι των οποίων έστειλλον ανταποκρίσεις εις τας εφημερίδας των. Ο Ιούλιος Κλαρετύ ειχεν όνομασθῆ ιστοριογράφος της βαρείας στρατιάς. Έκτοτε όλαί έκστρατείαί παρηκολουθούντο από δημοσιογράφους.

Αι δυσκολίαί των ανταποκριτών.

Ο ρόλος των πολεμικών ανταποκριτών δεν είναι εύχερης. Δεν άρκει να γνωρίζουν να χειρίζονται καλώς την γραφίδα. Πολλάκις απαιτείται να χειρίζονται καλλίτερον το τυφέκιον.

Εις τον πόλεμον του Τράνσβαλ 5 Άγγλοι δημοσιογράφοι έφονεύθησαν δια σφαιρών των Βόερς.

Απαιτούνται όμως και άλλα προσόντα να έχουν οι πολεμικοί ανταποκριταί: Πρέπει να έχωσι μεγάλην άντοχήν υγείας, ήτις να τους έπιτρέπη να υποφέρωσιν όλους τους κόπους, όλας τας στερήσεις, άματαπόνητον δρᾶσιν και πνεύμα εύθῦ και ταχυτάτης αντίληψεως.

Εις χῶραν, εις την οποίαν ο πόλεμος έχει στείρεισει τα πάντα, ο πολεμικός ανταποκριτής πρέπει να εύρη ό,τι ζητεί. Η κυβέρνησις έχει επιτάξει όλους τους ίππους; ο δημοσιογράφος θα εύρη με κάθε τρόπον ένα διά την ύπηρεσίαν του.

Και όμως δεν άρκούν μόνον αυτά. Όταν με χιλίους κόπους, χιλίας δύο πανουργίας κατορθώση να λάβη κάποιαν σπουδαίαν πληροφορίαν, μίαν έντυπωτικήν είδησιν, άνοίγεται πρό αυτού έτερον βαρύν καθήκον: πρέπει να σπεύση να την μεταδώση εις την εφημερίδα του το ταχύτερον.

Ένθυμείσθε το περίεργον κεφάλαιον του μυθιστορημάτος του Ιουλίου Βέρν «Μιχαήλ Στρογγύλη»: Εις αυτό δύο δημοσιογράφοι, εις Άγγλος και εις Γάλλος, ανταγωνίζονται. Η μάχη συνάπτεται και αναμένουν το αποτέλεσμα της. Ποιος από τους δύο θα τηλεγραφήση; Ο Άγγλος, διά να έχη την προτεραιότητα, πηγαίνει εις το τηλεγραφείον και μη έχων τί να τηλεγραφήση, υπαγορεύει τεμάχια της Παλαιάς Γραφής: «Εν αρχῆ έποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην...» Άλλά με μίαν πανουργίαν ο Γάλλος άποσπᾶ τον Άγγλον εκ του τηλεγραφείου και καταλαμβάνει αυτός την θέσιν έκείνου. Πρέπει όμως κάτι να τηλεγραφήση. Άλλά τί; πολεμικάς είδήσεις δεν έχει ακόμη. Δι' αυτό τηλεγραφεί έρωτικά τραγούδια:

*'Η Σταμάτα
πλένει πιάτα*

Τέλος έρχονται είδήσεις εκ της μάχης. Τας τηλεγραφεί εις την εφημερίδα του, ήτις θα έχη την προτεραιότητα. Και η προτεραιότης δι' μ' αν εφημερίδα είναι το παν.

'Αλλά τα έμπόδια εις το έργον των πολεμικών ανταποκριτών φέρουν αυτά τα έπιτελεία.

Κατά τον Ρωσοϊαπωνικόν πόλεμον όλοι οι δημοσιογράφοι παρεπονούντο κατά των Ρώσων και κατά των Ιαπόνων. Έν τούτοις ούτε οι μὲν, ούτε οι δέ κακομετεχειρίσθησαν αυτούς. Ο τύπος είναι μεγάλη δύναμις, ώστε δεν τολμᾶ κανείς να κακοποιήση τους αντιπροσώπους της.

Οι Ιάπωνες υπεδέχθησαν θερμότατα τους δημοσιογράφους που τους έστειλεν η Ευρώπη, τους ώρισεν εις το Τόκιο το καλλίτερον ξενοδοχείον, διωργάνωσε προς τιμήν των εορτάς και πανηγύρεις, πλην... δεν τους άφινε να μεταβώσιν εις το πεδιον του πολέμου.

Την ίδιαν στάσιν έτήρησαν και τα έπιτελεία των έμπολέμων κατά τούτου τελευταίους Βαλκανικούς πολέμους και τούτο εκ φόβου μη τα μυστικά των τα ίδωσιν εις διάστημα όλίγων ώρων προδιδομένα δια της όδου της εφημερίδος.

Έν τούτοις ο δημοσιογράφος δεν άπελιπεται και ρίπτεται πάντοτε με την πεποίθησιν, ότι θα έπιτελέση το έργον του, το όποιον είναι να ικανοποιήση την δημοσίαν περιέργειαν.

Ο ΑΣΚΟΥΙΘ

Ο ΓΚΡΕΥ.

ΞΕΝΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΡΕΠΙ

Βεβαίως οι γεροντότεροι θα ένθυμώνται δύο θαυμασιάζ συμβολικάς εικόνας, αι όποιαι άνεπαρίστανον τον Γαλλογερμανικόν πόλεμον του 1870. Η μία έπιγράφεται «Πρό του πολέμου», και η άλλη «Μετά τον πόλεμον». Εις την πρώτην νεαρόν, χαριτωμένον καθ' όλα, συζυγικόν ζεύγος, με περισσήν θερμήν κρατούμενον δια των βραχιόνων, καμαρώνει το παρέκει, επάνω εις θαλασρώτατον τοπειον, παίζον ζηλευτό παιδάκι των. Η δευτέρα παριστάνει σιωπηλόν, άπαισιον κοιμητήριον, εις ένα δε νεοσκαφή τάφον με βαρύν πένθος και βαρύτατα κρέπια θηνηεί άηληπιόμενη ή σύζυγος, ένῳ και το παιδάκι της, αρκετά ήλικιωθέν και με πένθιμον έπίσης περιβολήν, συγκλαίει με την μητέρα του.

Και τώρα; Η χήρα αυτή, αν δεν την εφόνευσε το πένθος, είναι ήλικιωμένη γραία, το δε μονάκριβο παιδί της, αλκιμος ήδη νεανίας, μαζί με τους άλλους συνηλικιώτας του εύρίσκειται εις τα σύνορα με το όπλον σ' το χέρι.

Η ίδια εικόν «Μετά τον πόλεμον» θα επαναληφθῆ, βεβαίως. Το ίδιον κοιμητήριον, η ίδια σκηνή του πένθους και παρ' αυτην η αιώνια, η άπαισία, η σκληρά καταστροφή και άθλιότης. Με την διαφοράν, ότι την φοράν αυτην η χήρα και το όρφανόν δεν θα είναι δυνατόν ν' άνεύρουν τον τάφον του προσφιλοῦς θρηνομένου των, διότι τούτον ο θάνατος και η καταστροφή την έρριψεν εις άτελεύτητον γραμμην συνόρων, όπου το πύρ και η έξολόθρευσις φρικωδώς εξέλισσονται.

Την φοράν αυτην ο προσφιλής των οικείος κείται μεταξύ πανυψηλών σωρών νεκρών, διαφόρων έθνοτήτων. Ποιος άρνεϊται, ότι ο σημερινός πόλεμος, άγων καθ' όλα Τιτάνων, δεν θα θεωρησῆ τον πόλεμον του 70 ως άπλην πάλην Πυγμαίων;

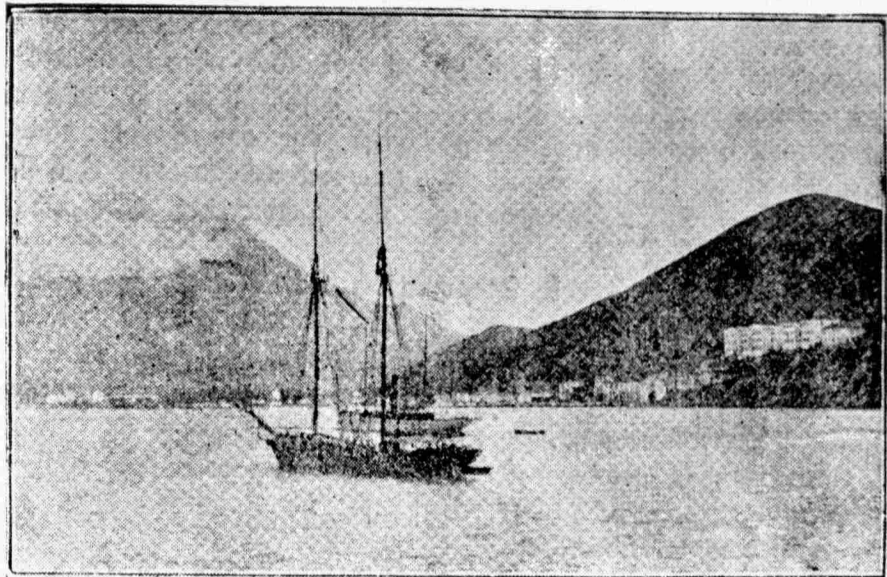
'Αλλοίμονον!

Έφέτος καθ' όλην την Ευρώπην θα κυριαρχήση το κρέπι του πένθους. Αν θα μείνουν μόνον μερικά ούδέτερα έθνη, αλλά και αυτά εκ συμπαιθείας δεν θα δείξουν σημεία χαράς. Θα φορέσουν, αν όχι κρέπια, έξάπαντος όμως βαθέα χρώματα.

'Αλλοίμονον!

Το άνθος, η χαρά, το χαμόγελο δεν θα έχη έφέτος θέσιν εις την Ευρώπην, διότι θα πενήθουν και αυτά, όταν αναλογίζονται, ότι τώσον μυριάδων σμωτωμένων τα όρφανά δεν θα συγκινούν τον κόσμον μόνον δια την άπώλειαν των οικείων των, αλλά και διότι δεν θα είναι δυνατόν να γνωρίζουν τον τάφον των, επί του οποίου να χύσουν ένα δάκρυ, να αφήσουν ένα άνθος, με το όποιον συνήθως στολίζομεν τους τάφους των νεκρών μας.

'Αλλοίμονον!

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἀντιβάρεως.

Ὁ λιμὴν τοῦ Κατάρρου καὶ τὸ δεσπόζον αὐτοῦ ὄρος Δόφτσεν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ πρώτη, κάπως δυνατή, δροσιά τοῦ Αὐγούστου, μᾶς υπενθύμισε τὸ ὀλοταχῶς ἐρχόμενον φθινόπωρον, συνήθη πρωτοπορεία τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο Δημορχιακοὶ κήποι μας εἶναι ἤδη σπαρμένοι, ἔστω καὶ ἀραιὰ-ἀραιὰ, μὲ τὰ πρῶτα ξηρὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πρῶτον δροσερὸν φύσημα τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ὁ φίλος μου, παράδοξος τύπος αἰσθηματολόγου, μὲ πολλὴν προσοχὴν προχθὲς παρετήρει τὰ πρῶτα πεσμένα κατὰ γῆς ξηρὰ φύλλα καὶ ἠπρὸς αὐτὰ συμπάθειά του ἐπερίσσευεν, ὅσον ἔβλεπεν, ὅτι ἀσπλαγχνὰ καὶ ἀσυλλόγιστα τὰ ἐπατοῦσαν τὰ κομψὰ καὶ μοδάτα γοβάκια τῶν θελκτικῶν περιπατητριῶν.

Ἐπάθαιεν εἰς κάθε τρίξιμόν τους καὶ μὲ ἄτακτα κινήματα ἀνθρώπου, ποῦ τὸν τοιμποῦν χίλιαις βελόναις, προσεπάθει νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὀχληρὰν ἐκ τούτου ἐντύπωσιν.

— Κύνταξε, κύνταξε, μοῦ ἔλεγε, τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ εὐγενεστεροῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀφροπλασμένου αὐτοῦ κοριτσιοῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιον καθεὶς πρέπει νὰ ζητῇ αἰσθήματα λεπτὰ

Ὁ νέος Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΕ΄.

ὅποια, προωρισμένη νὰ θέσῃ θεμέλια μελλούσης γενεᾶς προόδου καὶ ἀκμῆς, τὴν πετάχθηκε εἰς ἀντιμέτωπον ἐξοντωτικὸν πῦρ, ποῖος θὰ τὴν ἀναπληρώσῃ; Ποῖος θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πολυσήμαντον ἀποστολὴν της; Θὰ μοῦ πῆς : ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Δυστυχῶς, ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι, οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε οἰαδήποτε ἐξέλιξις γεννᾷ καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰς προσωπικότητας, αἱ ὅποια εἰς τὸν σημερινὸν φοβερὸν πόλεμον παλαίουν μὲ τὸν θάνατον.

— Τοῦλάχιστον, εἴθε αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον μεταξὺ ἀνθρώπων ἀλληλοφάγωμα.

— Ἄν νομίζης, ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχή σου, ἐπανάλαβέ τὴν, ἐπανάλαβέ τὴν διὰ τὸ καλὸν τῆς σφαγιαζομένης νεολαίας.

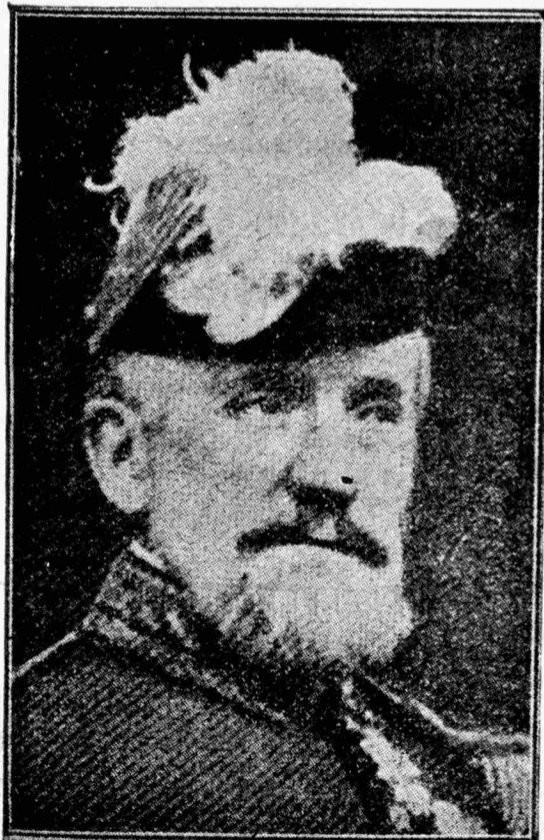
Πράγματι ἔκτοτε τὴν ἐπαναλαμβάνω μὲ συντριβὴν καὶ πολλὴν εὐλάβειαν.

Διὰ τὴν λύσιν, ἄλλως τε, τοῦ φοβερωτάτου τούτου δρόματος, δὲν μένει τίποτε ἄλλο πλέον, παρὰ νὰ ζητῶμεν ἐξ ὕψους τὴν θεῖαν ἐπέμβασιν καὶ ἀντίληψιν.

Ἄρᾳ γε καὶ τὸ θεῖον, θυμωμένο διὰ τὸ ἄγριον ἀλληλοφάγωμα, ποῦ ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ἔστησε τὸ τελειότερον τῶν πλασμάτων του, θὰ δεχθῇ τὴν ἐν συντριβῇ καρδίας ἀναπεμπομένην προσευχὴν μας;

Ἄς ἐλπίσωμεν μόνον εἰς τὴν μεγάλην μακροθυμίαν καὶ ἀνέκφραστον εὐσπλαγχνίαν του.

Ἄσ...

Ὁ Γάλλος ναύαρχος Μπουὲ δὲ-Λαπεγιέρ.

καὶ τρυφερά, σύμφωνα πρὸς τὴν ὄλην καλοκαρμωμένην λεπτότητά του!

— Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό;

— Θέλεις περισσότερα; Ἐνα φύλλο, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον βλέπει κανεὶς μὴ πανσοφία τοῦ Θεοῦ συγκεντρωμένην, αὐτὸ, ποῦ ἓνα ὀλόκληρο καλοκαίρι ἐστόλισε τόσον εὐμορφα τὴν φύσιν, αὐτὸ, ποῦ τόσην χάριν ἐσκόρπισεν εἰς ὀλόκληρον κόσμον, τώρα τὸ τσαλαπατοῦμε, τὸ θριμματίζουμε ἀσπλαγχνὰ κατὰ τὴν μοδάτην πτέρνα μας.

— Ὄχι! καὶ μὲν εἶναι νὰ σκεφθῆς γιὰ τὸ θριμματίσμα ἐνὸς φύλλου εἰς ἐποχὴν, ποῦ τόσαι χιλιάδες ἀνθρώπων κατατσακίζονται εἰς τὸ φοβερὸν πανευρωπαϊκὸν αἱματοκύλισμα;

— ἔχει πολλὴ διαφορά τὸ ζήτημα. Εἰς τοῦτο πταεὶ πόλιν αὐτὸς ὁ πολυμήχανος ἀνθρώπος.

— Δὲν σ' ἐννοῶ...

— Θὰ μὲ ἐννοήσης ἀμέσως. Κάθε πρᾶγμα, σημαντικὸ ἢ ἀσήμαντο, ποῦ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν σημερινὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, ἐπῆρε καὶ μὴν ὑπερτίμησιν, ἢ ὅποια τοῦ ἔδωκε κάποιαν σημασίαν, διὰ τὴν ὅποιαν, ὄχι μόνον καλοσκέπτεται κανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀκριβοπληρώνει. Ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν κατ' εὐθείαν ζωὴν, διὰ τὴν ὅποιαν τόσα καὶ τόσα συντρέχουν καὶ συναντῶνται, ποῖος ἔδωκε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν ἢ σημασίαν; Δὲν βλέπεις πᾶς τὴν τελειώνουν σ' τὸ πρωτοφανὲς μακελειὸ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, ἀφοῦ πρῶτον τόσον πολὺ ἐφρόντισαν διὰ τὴν παράτασιν της μὲ ἓνα σωρὸ ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις ἢ σανατόρια; Τὸ ξηρὸ φύλλο, διὰ τὸ ὅποιον τόσον συμπαθῶς ὀμιλοῦμεν, ἐπὶ τέλους θὰ ἐκλείψῃ, θὰ μαρανθῇ, ἀφοῦ ἐξέτελεσε τὸν προωρισμὸν του. Ἀλλὰ τὴν νεολαίαν, ἢ

Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος σιρ Τζὼν Δξέλικο.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 14

Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Ὀλιβιὲ ἀπεχαιρέτα καὶ ἀνεχώρει, πρὶν ὅμως ἐξέλθει ἐστράφη εἰς τὸν δικαστὴν καὶ τοῦ εἶπε :

— Παρ' ὄλην τὴν ἐνόχλησιν, τὴν ὁποῖαν ὑφίσταμαι, ἂν μὲ λάβετε ἀνάγκην διὰ συμπληρωματικὰς τινὰς πληροφορίας, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ Μώβ τὸν ἠὲχαρίστησεν, ἐνῶ ἐσκέπτετο :

— Ἄν ὁ νέος εἶναι ὁ κακοῦργος, ἐξάπαντος γνωρίζει πολὺ καλὰ νὰ φαίνεται ψύχραιμος. Ἄλλως θὰ εἶναι ὁ πατὴρ του.

Καὶ ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν ἐνεθυμήθη τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Ἄ ! Ἄν τὸ κορίτσι αὐτὸ ὠμιλοῦσε τοῦλάχιστον !

Τὴν ἐκάλεσε διὰ τακτικῆς κλήσεως. Καὶ ἡ κόρη προσῆλθε.

— Δεσποινίς, πιστεύω, ὅτι θὰ μ' ἀπαλλάξετε νὰ σᾶς στείλω ὑπὸ συνοδείαν, καὶ μάλιστα μὲ τὸν καιρὸν αὐτόν, εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν σας διάθεσιν.

— Καὶ τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ ;

— Νὰ μοῦ εἰπῆτε πλήρη τὴν ἀλήθειαν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν εἰξεύρω τίποτε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας.

— Ψεύδεσθε. Ἀκούσατε αὐτὸ : Εἶδετε εἰς τὰς 26 τὸν μαρκήσιον Μπαρζεμόν νὰ δολοφονῇ τὸν Μωμπόρν.

— Τὸν μαρκήσιον ; ἐπανελάβε μὲ τρόπον ἢ κόρη.

— Ναί, εὐτυχῶς ἔχω ἀποδείξεις ἄλλας ἐκτὸς τῆς μαρτυρίας σας, ὥστε ἡ σιγὴ σας δὲν θὰ σώσῃ κανένα. Ἴδού, ἔχω ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ μαρκησίου.

Ἡ κόρη δὲν ὠμίλει. Ὁ ἀνακριτὴς τότε ἐσήμανε. Δύο χωροφύλακες παρουσιάσθησαν. Τοῖς ἔτεινεν ἕν ἔγγραφον.

— Θὰ ἐκτελέσετε τὴν σύλληψιν ταύτην ἀμέσως μὲ τὴν μεγαλειτέραν μυστικότητα.

Ἡ κόρη ὠχρίασε, κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς ἔδρας.

— Τί ἔχετε ; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὅχι, δὲν θὰ κάμω αὐτὸ, εἶπεν ἡ κόρη· εἶναι μία ἀδικία, μία πλάνη· ἀνακαλέσατε τοὺς χωροφύλακας.

— Ὅχι !

— Θὰ συλλάβετε λοιπὸν τὸν μαρκήσιον ;

— Ναί, ὀλίγον σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀφοῦ μάλιστα σᾶς ἔδιωξε.

— Εἶναι ἀδικία ὅ,τι κάμνετε. Σᾶς τὸ λέγω : δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν τὸν Μωμπόρν ! Τὸ ὀρκίζομαι !

— Ποῖον λοιπὸν εἶдете, ἀφοῦ δὲν εἶναι αὐτός ;

Ἡ κόρη δὲν ἀπῆντα, ἀλλ' ἐπανελάμβανε :

— Δὲν εἶναι αὐτός ! δὲν εἶναι αὐτός !

— Ποῖος λοιπὸν ἦτο ;

Ἡ κόρη δὲν ἀπῆντα· ἐνεθυμῆτο τὴν τελευταίαν παράκλησιν τοῦ μαρκησίου.

— Εἰπέτε, δεσποινίς, τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου.

— Κύριε, ἀφοῦ συλλαμβάνετε τὸν μαρκήσιον, θὰ εἰπῆ, ὅτι ἔχετε λόγους· πρὸς τί λοιπὸν μ' ἐρωτᾶτε ;

— Δὲν σᾶς ἐρωτῶ πλέον καὶ μάλιστα σᾶς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας.

Ἡ κόρη διηυθύνθη κλονιζομένη μέχρι τῆς θύρας. Ἐστράφη :

— Κύριε Μώβ. Προσέξατε μὴ ἀπατάσθε, προσέξατε μὴ ἀτιμάσετε ἐλαφρᾶ συνειδήσει μίαν οἰκογένειαν, ἢ ὁποῖα ἀριθμεῖ τόσους δικαστὰς μεταξύ της· ἡ ζωὴ σας θὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην τῆς φοβερᾶς σας πλάνης.

— Ἐμποδίσάτέ με διὰ τῶν καταθέσεών σας νὰ διαπράξω τὴν πλάνην αὐτήν.

Μία νευρική σύσπασις τοῦ προσώπου τῆς νέας τὴν παρουσίασεν ἀξιολύπητον.

— Ὁ ! ἂν εἴμποροῦσα !

Καὶ μ' ἕνα λυγμὸν ἀνεχώρησεν.

Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἐψιθύρισε :

— Δὲν εἴμπορῶ ! Ἄν θελήσω νὰ σώσω τὸν πατέρα, θὰ καταστρέψω τὸν υἱόν· πάντοτε πρόκειται διὰ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

13. Ἡ δυστυχία ἐπέπεσε.

Εἶναι δεκάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας. Ἡ νύξ σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνος. Εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Πύργου Μπαρζεμόν τέσσαρα πρόσωπα κάθηνται σιωπηλά. Ὁ μαρκήσιος, καταβεβλημένος ἐκ τῶν τελευταίων συγκινήσεων, ἢ Κλοτίλδη μὲ τὴν λύπην τῆς στερήσεως τῶν δύο κοριτσιῶν της, ὁ Ὀλιβιὲ κάπως νευρικός καὶ πυρέσσων καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ περάσῃ δύο ἡμέρας εἰς τὸν πατρικὸν πύργον.

Ὅλοι ἐσιώπων, ὅτε εἰς ὑπηρετῆς ἐμβάλνει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πλησιάζει τὸν μαρκήσιον.

— Δύο ἄνθρωποι ζητοῦν νὰ ἴδουν τὸν κύριον μαρκήσιον.

— Καὶ τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί, ποῦ μὲ ζητοῦν τέτοιαν ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ πυργοδεσπότης.

Ὁ ὑπηρετῆς μὲ στενοχωρίαν, ὡς ἄνθρωπος ποῦ θὰ προξενήσῃ μὲ τὴν πληροφορίαν τοῦ λύπην, ἀπήντησε :

— Δύο χωροφύλακες.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος, ὅτι ἐμὲ ζητοῦν οἱ δύο αὐτοὶ χωροφύλακες ;

Ὁ ὑπηρετῆς ἔκαμε καταφατικὸν σημεῖον.

— Εἰπέ τους νὰ ἔμβουν μέσα.

Μετὰ δύο λεπτά οἱ δύο χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν.

— Μαρκήσιε, λέγει εἰς ἐξ αὐτῶν, εἴμεθα ταπεινὰ ὄργανα τοῦ νόμου καὶ ὀφείλομεν τυφλὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας ἄλλως . . .

— Ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς συστήσω βέβαια νὰ τοὺς παρακούσετε.

— Ἀκριβῶς· καὶ δι' αὐτὸ ἐρχόμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἐντολήν, ποῦ ἐλάβομεν.

— Ὅποιαν ;

— Νὰ σᾶς συλλάβωμεν.

— Νὰ μὲ συλλάβετε ;

— Μάλιστα, ἔχομεν ἔνταλμα συλλήψεως, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν κύριον Μώβ.

Ἀσυναισθῆτως σχεδὸν ὁ μαρκήσιος ἔρριπεν ἕν βλέμμα εἰς τὸν Ὀλιβιὲ, ἢ Κλοτίλδη ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ ὁ Ἰάκωβος νὰ ἀπειλῇ.

Ἐν τούτοις αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ χωροφύλακες, ἦσαν ρηταὶ καὶ σαφεῖς. Ἐπρεπεν ὁ μαρκήσιος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

— Πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν χωροφυλάκων· μία ἄμαξα σᾶς περιμένει.

— Λωρᾶν, λέγει ἢ μαρκησία, τί συμβαίνει λοιπὸν, φώτισέ μας, ξεύρετε τίποτε ; Ἄ ! εἶναι φοβερόν !

Ἐπειτα προσέθηκε :

— Τὸ εἶχα εἰπεῖ ἐγὼ. Ἐδιώξαμε τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν καὶ ἐφέραμε τὴν δυστυχίαν στὸ σπίτι μας.

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἤκουσε καὶ ἀπήντησεν :

— Εἶναι ἀλήθεια ! Ἐπταῖσα.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε σταυρώσει τὰς χεῖρας πλήρης ὀργῆς.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ ; Τί μοῦ κρύπτετε ;

Μόνος ὁ Ὀλιβιὲ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Ὁ μαρκήσιος ἐσηκώθη.

— Κύριοι, σᾶς ἀκολουθῶ, εἶπεν ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Ἡ Κλοτίλδη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, φίλησέ μας τοῦλάχιστον !

Ἡ καρδιά τοῦ μαρκησίου συνεκινήθη· ἠνοιξε τὴν ἀγκάλην του, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπεσεν ὁ Ἰάκωβος.

— Τί πρέπει νὰ κάμω, πατέρα, διὰ νὰ σᾶς σώσω ; Γνωρίζετε τοῦλάχιστον διατί σᾶς κατηγοροῦν ;

— Τὸ γνωρίζω διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Μωμπόρν, ἀλλ' ἡ ἀθώότης μου θὰ ἀποδειχθῇ. Κάμε ὑπομονήν.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁρασιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

— 'Αμαλία, σου λέγω, ότι μ' αυτό το ντεκολτέ
θα σε πάρουνε για καμμιά έλαφρή.
— 'Εμένα, που ζυγίστηκα προχθές, και βγήκα
έκατον δώδεκα οκάδες;

— Ξεύρεις όμως, φίλε μου, ότι άργεις πολύ να
μου πληρώσης την άμοιβή μου;
— Μά κι' έσείς, γιατρέ μου, πολύ άργήσατε να
μέ θεραπεύσετε.

— Ρορρόζα! Τρελλάθηκες; Τί χάλια είν'αυτά;
— Τί να κάνω, άνδρα μου; φόρεσα άντρίκια,
γιατί ή γυναικείες μόδες κατήντησαν πειά άηδίες.

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

'Η άριστερά των Γάλλων εκάμφθη υπό της
δεξιάς των Γερμανών, ενφ' έτέρου ή άρι-
στερά των Γερμανών άπρακται πρό της δεξιάς
των Γάλλων. 'Η είδησις αύτη ουδεμίαν εντύ-
πωσιν ενεποίησεν ενταύθα, καθότι όλοι γνωρί-
ζομεν, ότι πάντοτε ή άριστερά είναι άσθενεστερά
της δεξιάς.

'Από Θεού άρχεσθαι.

Οί Γερμανοί κατά τρόπον δαιμόνιον έκπορ-
θοθν τά φρουρία, άτινα συναντώσι, χάρις εις
τά μεγάλα κανόνια των των 42. Πλήν τούτου
όμως, βεβαιούται, ότι, πρό εκάστης επιθέσεως
κατά φρουρίου, ψάλλεται εν τφ Γερμανικφ
στρατοπεδφ παράκλησις, καθ' ήν αναγινώσκε-
ται ο Μέγας Κανών.

Εις τας καταπληκτικάς ταύτας και ραγδαίας
έπιτυχίας των Γερμανών συντελεί μεγάλως και
ή έλλιπής κατασκευή των Γαλλικών φρουρίων,
άτινα, ως άπεδειχθη εκ των ύστερων, δέν είναι
πλέον άχυρώματα, αλλά άχυρώματα.

'Αφ' έτέρου ο ένσέργος Γαλλικός στόλος εις
ουδεμίαν αξίαν λόγου πολεμικήν έπιχείρησιν
προέβη μέχρι τούδε. Φαίνεται, ότι ή ιδέα, ήν
είχον οί Γάλλοι περί των άεροπλάνων των, ήτο
καθαρά άεροπλάνη.

Οί Αυστριακοί εις την Δεμβέργην τή ηδραν,
λέν', βέγγες.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ

Βορδώ, 22.—Μεγάλοι παρακαταθήκαι σίτου
και άλεύρου ύπάρχουσι καθ' άπασαν την Γολ-
λίαν.

Σημ. «'Απ' Όλα». —Κι' έπειτα να σου λέν'
οί Γερμανοί πώς τελείωσαν περά τά ψωμιά
της Γαλλίας!

'Η κατωτέρω έπιγραφή έθεάθη άνηρητημένη
εις τά κλειστά κεπέγκια ενός φούρνου:

«Παρακαλούμε τó δημόσιο νάχη 'λίγη ύπο-
μονή όσο να ξεφουρνίσουμε. 'Εδώ είναι φούρ-
νος και όχι τηλεγραφικό πρακτορείο».

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

'Η Θαλείτσα (λόγιο κορίτσι που ενδιαφέρεται
για την πολιτική). Λιλίκα, ξεύρεις κανένα νέο;
'Η Λιλίκα (μοδιτρούλα). — Πολλούς! . . .
θέλεις να σου συστήσω κανένα;

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τά εν 'Αλβανία.

Δεϊρ'ράχιον, 23.—Βήδ'όχτο άπιών. Λαός και
έπαναστάται συνεορτάζουσι. Δημαρχιακόν συμ-
βούλιον, συνελθόν έκτάκτως επ' εύφροσύνφ γε-
γονότι, άπεφάσισε παμψηφεί μετονομάσαι Δυρ-
ράχιον «Νέαν 'Αβυδον».

Πρακτορείον «'Αψού».

'Ο 62ος πόλεμος.

Τεχεράνη, 23.—Περσία εκήρυξε πόλεμον κατά
'Αγγλίας. Παρευθύς κολοσσιαίαι αύτης ναυτι-
και δυνάμεις κατέλαβον ύψώματα Γιβραλτάρ.

Πρακτορείον «Τό Χαβά σου».

'Ο 89ος πόλεμος.

Ρώμη, 23.—Μαυροβ.κυβέρν. εκήρυξε πόλεμον
κατά Περσίας. 'Επικείται έξόντωσις περσικού
στόλου εν Γιβραλτάρ.

Πρακτορείον «Τό Χαβά σου».

'Η στάσις της 'Οδησσοῦ.

Αί φήμει περί δήθεν ταραχών εν 'Οδησσφ
είναι σκοπιμος και κακόβουλος διαστροφή της
άληθείας. Ουδεμία στάσις πληρωμάτων έλαβε
χώραν εν τή πόλει. έγένετο άπλώς στάσις πλη-
ρωμών.

Πρακτορείον «Γιαλάνωφ».

Μετά την εν Δεμβέργη ρωσικήν έπιτυχίαν, ή
Α. Μ. ο Τσάρος άπηύθυνε προς τόν άρχηγόν
των εν Γαλλικφ στρατευμάτων του θερμότατον
τηλεγράφημα, εν φ τφ εύχεται πάντοτε να
πηγαίνη εμπρός' και ο γενναίος στρατηγός,
άπαντων προς την Α. Μ., τφ έτηλεγράφησε
λακωνικώτατα ως εξής: «Πάγο· Εμπρός».

Και ένα μαργαριταράκι εκ των έφημε-
ρίδων:

Βερολίνον, 20.—Τό Γραφείον του Τύπου
άνακοινοί:

«Ο κ. Χέφερ, μέλος της πρωσικής Βουλής
και γαιοκτήμων παρά τά ρωσικά μεθόρια, δη-
μοσιεύει τός εξής λεπτομερείας εις τó «Φόρ-
βερτς»: Οί Κοζάκοι κατέστρεψαν την έπανλιν
μου άνευ ουδεμιάς προκλήσεως εκ μέρους μου.
Τά πάντα έπυρπολήθησαν. 'Αφού συνήθρισαν
τά κτήνη εις τούς σταύλους, τά έξόντωσαν.
Μόλις έγώ κατώρθωσα να διαφύγω».

Σημ. «'Απ' Όλα». — Περικτά τά σχόλια.

ΑΡΗΣ

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ.

Γεδεών.—«'Ηξούρις; προσκλήθη».

'Ανδρεάδης.—«Τί! υπό τας σημαίας;»

Γεδεών.—«'Οχι, καλέ. . . , 'ς τó τηλεφώνο».

'Όλοι αι ύποθέσεις διεξάγονται τó ταχύτερον
διά του Τηλεφώνου.

**STEINS
ORIENTAL
STORES LTD**

Διά να προμηθευθήτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΙΜΟΝΕΤΕΡΑ
έξόχου καλαισθησίας
δι' άνδρας, γυναίκας και παιδιά
έπισκεφθήτε τά Καταστήματα

**ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ**
Πέτρον και Πόλεε.